Р Е Ш Е Н И Е
№ 41596

гр. София, 26.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 12.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова
ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Ана Методиева

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **5128** по описа за **2026** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба на К. М. М. срещу Решение № 51/07.01.2026 г. по а.н.д. № 15103/2024 г. на Софийския районен съд, 96-и състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 24-4332-009207/30.04.2024 г. на началник група в ОПП – СДВР. С НП са наложени административни наказания за нарушения по Закона за движението по пътищата (ЗДвП): на основание чл.183, ал.2, т.11 от ЗДвП глоба 20 лв. за нарушение по чл. 40, ал. 1 от ЗДвП и глоба 100 лв. и на основание чл.175, ал.1,т.5 от ЗДвП – глоба в размер на 100 лв. и лишаване от право да управлява МПС за един месец за нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП.
Касаторът оспорва решението с довода, че неправилно районният съд е приел, че е осъществен съставът на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП, тъй като от събраните по делото доказателства се установявало, че е спрял, огледал е автомобила и впоследствие се е върнал с колега, тъй като не е знаел кой е собственикът на автомобила. Поддържа съображения за неправилна правна квалификация на нарушението (вместо евентуално по чл.123, ал.1, т.3 от закона) и недопустимо обосноваване на административнонаказателна отговорност с разширително тълкуване и по аналогия. Извън това, нарушението оставало недоказано и защото бил направил всичко по силите си, за да установи щетите, говорил е със собственика и когато е бил призован е съдействал на органите на реда. Счита и че размерът на глобата за това нарушение е необосновано завишен и следва да бъде намален до минималния такъв съгласно приложимата редакция на ЗДвП.

Ответникът в писмени бележки оспорва жалбата, изразява съображения за законосъобразност на НП и претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.
Представителят на СГП счита жалбата за основателна.
Административен съд – София-град, след като обсъди доводите на страните и извърши касационна проверка по реда на чл.218 АПК, приема следното:
Касационната жалба е допустима като подадена в законоустановения срок, от надлежна страна и срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт.
Разгледана по същество касационната жалба е частично основателна.
СРС е установил, че на 21.02.2024 г. около 07:42 ч. в [населено място], на [улица]касаторът при движение назад с товарен автомобил на три пъти осъществил контакт с паркиран лек автомобил и го изместил. След това спрял, слязъл и видял ударения автомобил, след което отново се качил в товарния автомобил, потеглил и го паркирал на друго място. Впоследствие уведомил техническия ръководител на строежа, на който работел и се върнал с него до мястото, където била констатирана повреда по регистрационната табела и нейния държач. По-късно са установени и други увреждания в предната част на паркирания автомобил. Същата сутрин свидетелката Т. констатирала щетите по автомобила, свързала се с домоуправителя на сградата, снабдила се със записи от охранителната камера, а съпругът й св. Д., на когото съобщила за видяното на камерите, подал сведение в полицията, заедно със записите. Последвала проверката, приключила с процесното НП. Тези факти са изведени от видеотехническата експертиза, свидетелските показания и писмените доказателства, събрани пред въззивния съд. Касационният съд се произнася въз основа на установените от СРС факти съгласно чл. 220 от АПК.
Изводът на СРС за доказано нарушение на чл. 40, ал. 1 ЗДвП е правилен: при движение назад водачът не се е убедил, че пътят е свободен, и е ударил паркираното МПС. Глобата от 20 лв. е определена съобразно приложимата към деянието редакция на чл. 183, ал. 2, т. 11 от ЗДвП. В тази част решението е правилно и следва да се остави в сила.
Неправилно обаче е приложен чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, което не е отчетено от СРС. Тази норма задължава участника в ПТП да спре, за да установи последиците му, но конкретно не предвижда задължение да остане на местопроизшествието до пристигане на собственика или на контролните органи. При установените от районния съд спиране, оглед и повторно връщане с друго лице, не може да се приеме за доказано именно неизпълнение на задължението за спиране и установяване на последиците. Нарушение на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДП, която разпоредба е посочена в НП като нарушена, е водачът на пътно превозно средство, който е участник в ПТП, да изпълни задължението си, без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието. В случая със свидетелските показания, а и от видеозаписите се установява, че водачът, причинил ПТП, е спрял, слязъл е от автомобила си и е огледал, макар и за съвсем кратко, ударения автомобил, т.е. спрял е и е установил последиците на момента, при самото ПТП, а след това е извикал и друго лице за оглед. По отношение на соченото неуведомяване на компетентните органи на МВР или на собственика на пострадалия автомобил, то следва да се отбележи, че в НП не е посочена като нарушена такава разпоредба, като уведомяването е дължимо, когато са пострадали хора, в случая няма такова твърдение, а само имуществени вреди. При ПТП само с имуществени вреди чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „а“ от ЗДвП урежда самостоятелно задължение за съдействие при установяване на вредите, без да изисква разногласие между участниците. Разногласието е предпоставка за задълженията по б. „в“ - за уведомяване на контролните органи, поради което обратното разбиране на СРС е неправилно. Неизпълнението на друго задължение, което не е посочено в НП (чл.123, ал.1, т.3 от ЗДвП, някоя

от хипотезите), не може да обоснове наказване за нарушаване на чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Противно на изложеното от касатора в жалбата, чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН допуска преквалификация от районния съд, но само при предвидените предпоставки и без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението, но в случая такава преквалификация не е извършена от въззивния съд и не е допустимо да се извършва от касационната инстанция.

В обобщение: предвид установеното поведение на касатора и посочената като нарушена разпоредба, не е налице соченото в НП неизпълнение на конкретното задължение за спиране на автомобила при ПТП и установяване на щетите, за което е наложено административно наказание. Ето защо НП в частта по т.2 - санкции по чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП следва да бъде отменено.

Съобразно частичното уважаване/отхвърляне на жалбата разноските следва да се разпределят по чл. 63д от ЗАНН във връзка с чл.143 от АПК . Присъденото на СДВР за въззивната инстанция юрисконсултско възнаграждение следва да се намали съразмерно на 50 евро. Следва да се присъдят разноски на касатора за настоящата инстанция, като същият е представил договор с отбелязване на платени в брой 500 евро. При съобразяване на възражението за прекомерност следва да се намалят на 180 евро.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 51/07.01.2026 г. по а.н.д. № 15103/2024 г. на Софийския районен съд, 96-и състав, В ЧАСТТА, с която е потвърдено НП № 24-4332-009207/30.04.2024г. относно наложените на К. М. М. глоба от 100 лв. и лишаване от право да управлява МПС за един месец за нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП и е определено юрисконсултско възнаграждение за СДВР в размер на 100 евро и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ т.2 от НП № 24-4332-009207/30.04.2024 г. за налагане на административно наказание по чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП и ОСЪЖДА К. М. М. с ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 евро.

ОСТАВЯ В СИЛА решението в частта, с която е потвърдено наказателното постановление по т.1 за налагане на административно наказание по чл.183, ал.2, т.11 от ЗДвП.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на К. М. М. с ЕГН [ЕГН] разноски за касационната инстанция в размер на 180 евро.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: